

Розділ 1

Тінкі деревагнулися від ваги снігу на гілках, а високо вгорі, у темному небі, виблискували зірки. Емі бігла. На її шляху танцювали тіні, а з-під ніг зринав сніг. Крижане повітря сковувало її горло з кожним судомним вдихом.

Вона вже бачила цей сон раніше.

Попереду снігом нісся білий лис. Вона знала, що не впіймає його, але мусила спробувати. Пухнастий хвіст мелькав серед дерев, поки лис то з'являвся, то зникав з очей. Щойно він показався знову, його подоба змінилася. Тепер лис був завбільшки з худого й довгоногого вовка. Коли ж він знову кинувся вперед, позаду нього затанцювали вже три лисячі хвости.

Свідомість Емі відсахнулася від того, що мало статися далі, але уві сні вона не могла робити нічого іншого, окрім як переслідувати лиса. Він зник у гущавині ялин — і вона кинулася за ним.

Її вдарило жаром, наче від вибуху вулкана, і відкинуло назад. Серед галявини попереду на дівчину чекала істота з міфів і нічних кошмарів. Над нею височів величезний білий привид з хутра й полум'я. Його очі палали, мов магма, а за спиною звивалося дев'ять вогняних хвостів. Привид рушив уперед. Розжарене до білого полум'я замерехтіло під його гігантськими лапами, обертаючи сніг навколо на воду з розбурханою парою.

Вовкоподібний лис на шляху істоти зіщулювся, і три його хвости затремтіли.

Кюбі *но кіцуне* загарчав. Низький рик був сповнений хижої люті, від якої волосся на тілі Емі стало дибки. Утім, вона однаково вигукнула ім'я й кинулася до нього з простягнутою рукою. Багряні мітки на морді *кюбі* *но кіцуне* яскраво спалахнули, і він понісся до трихвостого лиса, обертаючи увесь світ на блакитно-біле полум'я.

Емі розплющила очі. У горлі застряг беззвучний зойк, м'язи зсудомило від адреналіну.

— Там нічого немає.

Тихий голос Юмея змусив її здригнутися. Мружачись у темному світлі свічок, розставлених круглою кімнатою, вона повернула голову, але загалом лишилася нерухомо лежати на підстилці з ковдр. На іншому кінці кімнати, спершись ліктем на низький столик і підперши долонею підборіддя, сидів Юмей, також відомий як Тенгу — володар ворон і провісник війни. Бачити *йокая* в позі роздратованого підлітка саме собою було дивно, але від усвідомлення щонайменше тисячолітнього віку Юмея це видовище бентежило ще більше. З гладенького, непідвладного часу обличчя було неможливо визначити його літа.

Він постукав одним кігтем по столу, щоб привернути увагу співрозмовника. Навіть з іншого кінця кімнати виднілося, як блиснули рубінові очі Шіро, коли той розвернувся до Юмея. Його лисячі вуха оберталися так само, як і вуха лиса з її сну. *Кіцуне* були одними з безлічі різновидів *йокаїв* — земних духів, які почасти жили у світі людей, а почасти — у власному царстві духів — Цучі.

— Що ти хочеш від мене почути? — спитав Шіро. Його голос був тихий, як і в Тенгу, але далеко не такий м'який. Звичний муркотливий тон *кіцуне* загострили нотки ворожості. — У мене немає для тебе відповідей.

— Якщо ти не можеш нічого згадати, тоді наші пошуки закінчено.

— Навіть якщо зможу, можливо, я не знаю нічого важливого.

— Мусиш знати. Інакше навіщо *амацуками* так відчайдушно намагалися тебе знищити?

На мить мітки на чолі й вилицях Шіро спалахнули червоним, засяявши його силою й вдачею. Два тижні тому в нього майже не було сил, але Емі це змінила. Навколо його передпліччя блищали два витки червоних *оненджю*, а всередині намистин містилося

прокляття, що стримувало його силу й спогади — прокляття, яке Емі обіцяла зняти й не змогла.

Срібні очі Юмея спалахнули у відповідь. Однак мовив він лише з нетерплячістю в голосі:

— Хіба зняття другого витка взагалі не звільнило ніяких спогадів?

— Мій розум — це не книжка, яку можна розгорнути й прогортати, — сухо відповів Шіро. — Це пейзаж, оповитий туманом, крізь який я не спроможний пройти. Не встигає з'явитися якийсь спогад, як я одразу ж його втрачаю.

Емі спостерігала за двома йокаями й ледве наважувалася дихати, щоб вони не зрозуміли, що вона прокинулася. Іноді кіцуне змінював свою вимову зі звичайної, властивої її ровесникам, на дивну древню говірку, яка звучала наче з іншого століття. Емі не була певна, що він сам це усвідомлював.

Сон, що ніс із собою образ величного кюбі но кіцуне, підштовхнув її до роздумів. У повторюваному сні вона бігла до моторошного йокаю й вигукувала ім'я, але, прокинувшись, ніколи не могла згадати, яке саме. Проте Емі прекрасно пам'ятала жахливу лють звіра, з якою він нападав на трихвостого лиса. Легенди про кіцуне стверджували, що ті здобували по хвосту за кожну прожиту сотню років, аж поки досягали своєї найвищої форми — дев'ятихвостого лиса — йокаю, що міг дорівнятися за могутністю драконові.

— Не розраховуй, що я пригадаю щось корисне, — промовив Шіро, повертаючись до свого звичного невимушеного тону, хоча в його словах досі вловлювався відтінок розчарування. — Принаймні поки цілком не позбудуть оненджу.

— Тоді наш єдиний вихід — чекати, поки каміґакарі відновить достатньо сил, щоб їх зняти.

— Це не може бути наш єдиний вихід. Ми навіть не знаємо, чи зможе міко повністю їх зняти. Вона ж насправді не амацукамі.

Емі здригнулася й натягнула ковдру на ніс, залишивши не прикритими тільки очі, щоб мати змогу далі спостерігати за ними.

— Інарі відсутній вже сотню років, — сказав Юмей. — Сусаноо почав поступово відходити із цього світу кілька десятиліть тому й уже п'ять років як зник. Сарутахіко й Удзуме востаннє бачили в день зимового сонцестояння позаминулоріч і відтоді — ні разу.

З похмурими, майже пригніченими обличчями вони обговорювали зниклих *куніцуками* — чотирьох правителів йокаїв: Інарі — куніцуками вогню, Сусаноо — куніцуками бурі, Сарутахіко — куніцуками гір і його дружину Удзуме — куніцуками лісу. Юмей і Шіро шукали їх ще до зустрічі з Емі.

Цю ж нездійсненну місію доручили і їй. Тільки тепер вони знали, що куніцуками не зникли, а перебували в полоні амацуками землі — Ідзанами.

Юмей загарчав, і від цього звуку на спині дівчини виступили сироти.

— Я гадки не маю, де ще шукати. Розуміння того, що вони у полоні, лише збільшує кількість варіантів.

— Як можна полонити куніцуками? — пробурмотів Шіро. — Це неможливо.

— Очевидно, Ідзанами винайшла спосіб, якщо тільки Аматерасу не збрехала.

— Вона не збрехала, — не думаючи, випалила Емі.

Йокаї розвернулися. Вона сіла й розпрямила своє простеньке біле *кімоно*. Шіро дивився на неї з химерною посмішкою, і Емі щосили намагалася не зашарітись. Їй бракувало кількох шарів для пристойного вбрання, але вона мала лише *кімоно*. Власні речі були зіпсовані, а в Юмея нічого іншого не знайшлося. Коли Емі поскаржилася, він з їдким тоном запитав, чи справді камігакарі вважає, що йокаї має звичку колекціонувати жіночий одяг. Вона вирішила не продовжувати цю тему.

Емі соромливо поправила *обі* на талії, підвелася на ноги й перетнула кімнату. Опустившись на подушку між ними, вона раптом усвідомила сюрреалістичність цієї ситуації — вона, смертна дівчина, сидить поруч із двома небезпечними йокаями. Так невимушено приєдналася до їхньої компанії, наче її місце було серед них.

Зосередившись, вона розвернулася до Тенгу.

— Аматерасу не збрехала, — повторила Емі. — Вона оволоділа мною, опинилася в голові. Не думаю, що вона якось могла збрехати мені. Я відчувала її наполегливість і гнів. Аматерасу дуже гнівалася на Ідзанами.

— Якщо вона так переймається долею куніцуками, — промовив Шіро, — то чому не сказала тобі, де їх шукати?